

Kielikeskus uutisia

Aik. II

LANGUAGE CENTRE NEWS

N:o 5 / Toukokuu - May 1980

SISÄLTÖ - CONTENTS

RAPORTTEJA - REPORTS

	Sivu
Lea-Liisa Lahti: Makuasioista ei kannata kiistellä - Eli mitä keinoksi keskustelunopetuksessa	3
Tony Melville: Further impressions of Lammi	7
Marjatta Vanhala-Aniszewski: Venäjän kielen kevätseminaari Suggestopediaa Unkarissa	9
Ritva Korhonen: Recension av projektrapporten optimering av svenskt uttal	12
Leena Sopenlehto, Anita Ros, Leena Kreutzman: Suullisen kielitaidon opetus tutkinnonuudistuksen puitteissa	13

TIEDOTUKSIA - INFORMATION

Puškin-instituutti tiedottaa	19
Koulutuspäiväraportti	21
Korkeakoulujen kielikeskuksen syksyn koulutuspäivät	21

KIELIKESKUKSEEN SAAPUNUTTA KIRJALLISUUTTA

Publications received by the Language Centre 21

ENGLISH SUMMARY 22

UUSIA NAUHOJA 25

VIRKALÄHETYS JYVÄSKYLÄN YLIOPISTOSTA

Osoite / Address:

Korkeakoulujen kielikeskus /
Language Centre for Finnish Universities
Jyväskylän yliopisto / University of Jyväskylä
SF-40100 JYVÄSKYLÄ 10
FINLAND

KORKEAKOULUJEN KIELIKESKUS

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO

RAPORTTEJA - REPORTS

Lea-Liisa Lahti
Oulun yliopisto

MAKUASIOISTA EI KANNATA KIISTELLÄ -
ELI MITÄ KEINOKSI KESKUSTELUNOPETUKSESSA

Otsakkeen olen valinnut kahdessa eri mielessä. Ensinnäkin siinä merkityksessä, että ei todellakaan kannata kiistellä siitä, mikä olisi paras tapa keskusteluharjoituksen antamisessa yliopistotasoisessa kieltenopetuksessa. Kukin opettajahan voi valita oman käsityksensä mukaan tehokkaimman tai omalle persoonallisuudelleen luontuvimman metodin. Ja käsityksiä voi olla monenlaisia niinkuin meitä opettajiakin. Toisaalta tahtoisin tulkita otsikon myös kirjaimellisesti. Keskustelun opetuksessa on tarpeetonta kiistellä makuasioista, ts. valita sellaisia (valitettavasti varsin tavallisia) keskustelunaiheita, joissa vain mieltymyskysymykset tulevat esille. Tällainen aiheisto ei viritä elävää keskustelua, vaan pikemminkin lopahduttaa aktiivisuuden jo heti alkuun. Missään tapauksessa se ei johda mihinkään todelliseen mielipiteiden vaihtoon.

Käsitykset opettajan roolista kaipaavat tuulettamista. On jo aika luopua erheellisistä kuvitelmissa siitä, että vain opettajalla on kekseliäisyyttä ja ajatuksia ja että vain hän pystyisi luotsaamaan keskustelua antoisalla tavalla. Aikuisopetuksen ollessa kyseessä ei ole lainkaan varmaa, että juuri opettaja olisi älykkäin ryhmässä, vaikka hänellä opetusaineessa tietyt tiedot onkin. Nimenomaan keskustelussa saattavat suuretkin puutteellisuudet ja yksipuolisuus tulla kohtalokkaalla tavalla esille. Opiskelijoiden kannalta on taas hyödyllistä, jos he voivat harjaantua myös ryhmän käsittelyyn, puheenjohtajuuteen, kysymystekniikkaan yms. tulevassa opetustyössään tuiki tarpeellisiin asioihin.

Koska pienet vihjeet vaihtelumahdollisuuksista opetuksen toteutuksessa yleensä aina ovat tervetulleita, haluan tässä esittää niitä yllättävän myönteisiä kokemuksia, joita muutama vuosi sitten sain järjestämäni kokeilun yhteydessä. Jyväskylän yliopiston pohjoismaisten kielten laitoksen silloisen vt. esimiehen, apul.prof. Hiiloksen suostumuksella sain toteuttaa kokeiluni laudatur-tason keskusteluryhmissä. Kokeilu kesti kolme lukukautta, jona aikana opetin kahta rinnakkaisryhmää (yht. 6 ryhmää ä 8 henk.).

Vastaava toimittaja / Managing Editor: Liisa Korpimies
Toimituskunta / Editorial Staff: Eva May
Eila Pakkanen
Liisa Ruuska
Timo Sikanen
Helena Valtanen

Puh. / Tel. 941-291720 Korpimies
291721 Pakkanen, Lampinen
291722 Ruuska, Nikko
291723 May, Valtanen
291726 Sikanen
292830 Laihiala-Kankainen, Koponen

Kokeilun tarkoituksena oli selvittää omatoimisuuden vaikutusta motivaatioon ja oppimistuloksiin.

Keskustelut nauhoitettiin kerran viikossa kunkin osallistujan toimies-sa vuorollaan puheenjohtajana. Opettaja ei ollut läsnä itse keskustelussa, mutta oli viereisessä äänityshuoneessa, josta saattoi seurata tunnin sujumista. Seuraavana päivänä nauhoitus käytiin läpi, virheet korjattiin ja keskusteltiin niistä syistä, jotka mahdollisesti olivat ne aiheuttaneet. Tuotoksia tarkastettaessa kävi selvästi ilmi, että valtaosa ns. virheistä oli pelkkiä lipsahduksia. Opiskelijat pystyivät palauttamaan mieliinsä miltei kaikki omat virheensä ja pyrkivät sen tekemäänkin, ennenkuin nauhoitusta ryhdyttiin kuuntelemaan. Tämä osoittaa sen, että nuo virheet ovat performanssin tasolla eivätkä useinkaan liity kompetenssiin. Vilkas keskustelu ja asiasisältöön keskittyminen sitoo huomiokyvyn siinä määrin, että kielellisiin seikkoihin ei ehditä kiinnittää riittävää huomiota. Mutta on toki kokonaisuuden kannalta tehokkaampaa antaa ryhmän keskustella asian-sa loppuun kaikessa rauhassa. Keskeyttäminen ja korjailu performanssi-virheiden tähden tukahduttaa varmasti keskusteluhalun. Sitä paitsi jälkeensä nauhaa kuunneltaessa voitiin keskittyä sanastollisiin ja fraseologisiin ongelmiin paljon paremmin. Oppilailta oli aina kysyttävää ja he olivat aina itse ehdineet pohtia eri mahdollisuuksia, uutterimmat olivat ottaneet sanakirjat avukseen ja esittivät ehdotuksia ja parannuksia eri ilmauksille. Jälkipuinti ei kuitenkaan koskaan rajoittunut vain ns. virheiden korjaamiseen ja sanaston täsmäntämiseen. Keskustelun kulkua kritisoiitiin myös ja yritettiin selvittää esim. kysymyksenasettelusta johtuvat epäonnistumiset. Jokaisesta keskustelusta teimme yleisarvion: pysyttiinkö asiassa, puheenjohtajan osuus, suunnittelu, osallistumisaktiivisuus jne. Palautteen saaminen oli kaikissa ryhmissä hyvin tärkeäksi koettu asia. Kunkin viikon puheenjohtaja sai kritiikin heti suorituksensa jälkeen. Mutta koko kurssin ajan opiskelijat tulivat tuon tuostakin omalta osaltaan kyselemään, olivatko he mielestäni edistyneet kielitaidossaan.

Yhteishenki oli jokaisessa ryhmässä erittäin hyvä. Pyrittiin hyvään kokonaistulokseen ja siinä pyrkimyksessä oltiin toinen toisensa tukena. Jokainen halusi aktiivisuudellaan auttaa keskustelun vetäjänä toimivaa, koska se tehtävä lankesi kullekin aikanaan, ja tuki oli jokaiselle tarpeen. Mutta samalla tavoin autettiin myös ujompi ja vaiteliaampia tovereita. Jos he eivät oma-aloitteisesti osallistuneet keskusteluun, toiset esittivät heille kohdistettuja kysymyksiä ja onnistuivat monesti tempaamaan arimmatkin mukaansa. Puheenjohtajan tehtävä otettiin hyvin vakavasti ja tunnolli-

sesti ja ujoimmatkin suoritettiin siitä huolellisen valmistautumisen avulla varsin hyvin. Koko äänityksen ajan keskustelu sujui yleensä taukoamatta. Se katsottiin suorastaan kunnia-asiaksi. Jos joku ryhmän jäsenistä joutui "vierailemaan" toisessa ryhmässä, oli tämä taukokysymys aina kriittisen huomioon otettuna. (Poissaoloja ei juuri ollut, sillä opiskelijat halusivat korvata ne rinnakkaisryhmässä, mikä sekun osoittaa aktiivisuutta.)

Lukukauden alussa sovimme tietyistä periaatteista ja järjestelyistä, joita tulimme noudattamaan. Keskustelunaiheen puheenjohtaja sai valita itse ja hän ilmoitti sen ryhmän jäsenille viikkoa aikaisemmin. Sen tuli olla asia-aihe ja sellainen, että kaikkien ryhmän jäsenten oli mahdollista siitä keskustella. Valinnat olivat erittäin onnistuneita ja aiheet monipuolisia. Puheenjohtaja hankki keskustelun pohjaksi tarvittavan materiaalin, mutta sai tarpeen vaatiessa allekirjoittaneelta apua. Apua kaivattiin myös toisinaan terminologisissa kysymyksissä, sillä puheenjohtajan tehtävään kuului myös tehdä luettelo mahdollisista oudoista termeistä, joita keskusteluaiheeseen liittyi. Nämä termit oli annettava osallistujille ennen nauhoituksen alkua.

Kaikki kokeilussa mukana olleet olivat tietoisia kokeilusta ja he saivat kurssin lopussa täytettäväkseen kyselylomakkeen (5-asteisia valinta-kysymyksiä), jossa he saivat ottaa kantaa kurssin sisältöön (sekä kvantit. että kvalit. mielessä), tehokkuuteen, onnistumiseen, järjestelyyn, tuloksiin yms. Tuloksista poimin tähän olennaisimpia:

- opettajan läsnäolo keskusteluissa piti 86 % osanottajista häiritseväenä ja vain yksi osallistuja piti sitä suotavana.
- kaikki olivat sitä mieltä, että kokeilussa käytettyä menetelmää tulisi jatkaa ja soveltaa ainakin laudatur-tasolla.
- kaikki olivat myös sitä mieltä, että tämäntyyppiset harjoitukset ovat innostavia, motivaatiota lisääviä, tehokkaita ja mielenkiintoisia.
- motivaatiota lisääviksi tekijöiksi mainittiin nauhoitus, tehokkaampi kontrolli sekä suurempi objektiivisuus arvostelussa. Ryhmät esittivätkin laituskollegioille toivomuksen, että ns. keskustelukoe poistettaisiin, koska kokeeseen osallistujat katsoivat jatkuvan kontrollin em. muodossa antavan oikeudenmukaisemman tuloksen.

Kaiken kaikkiaan menetelmää voi suositella nimenomaan niille opettajille, jotka eivät kaiha sen soveltamisesta heille koituvaa lisätöitä.

Ryhmässä esiintyvä motivaation puute houkuttelee usein opettajat ylit-tämään aidan matalimmalta kohden ja turvautumaan viihteellisiin keinoihin.

Kuvitellaan, että opetusmiljöön vaintaminen (esim. kahvioon) ja "tunnelman" luominen lisääisivät ryhmän aktiiviteettia tai että lapsenomaisen rekvisiitan käyttö tarjoaisi mielekkäämpää sisältöä opetukselle. Uusia keinoja ja ideoita tulisi tietenkin jatkuvasti kokeilla, ennakkoluulottomasti mutta silti suunnitelmallisesti. Toteutettakoonpa opetus millä menetelmällä tahansa, mielessä on kuitenkin pidettävä se tosiseikka, että yliopisto-opetus on varsin kallista opetusta, joten sen tehostamiseksi olisi pyrittävä tekemään kaikki voitava.

XX

Janet Price during her lecture tour of Finnish universities. Having a cup of coffee with Kari Sajavaara and Liisa Korpimies in Jyväskylä.

Tony Melville
Jyväskylä University Language Centre

FURTHER IMPRESSIONS OF LAMMI

Whatever the demerits of the Lammi conference may have been - and there were some significant shortcomings - I think the event deserved a better reaction than the inconsequential and somewhat self-indulgent critique by Mary McDonald-Rissanen and John Clarkson published in the April issue of *Kielikeskusuutisia*. I would also like to correct some of the misconceptions the authors of the article seem to be labouring under.

Let's begin by examining some of the more positive aspects of the conference. Firstly, it was a significant opportunity to meet other Language Centre teachers and administrators who, as it turned out, share very much the same sort of real problems and constraints. More than anything else, Lammi usefully highlighted the keen deficiencies in teacher education and financial resources at the present time. In saying so I mean firstly that more is being asked, in terms of specialised language teaching and materials writing, from a teaching staff with little or no grounding in applied linguistics and often no basic teacher training; secondly, that facilities for research are non-existent, finance for planning and materials writing is severely limited and the precarious status of the *tuntiopettaja* is no incentive to those already working in Language Centres or to qualified people considering doing so. In the light of these two factors the reaction to Lammi becomes more understandable.

Let's now turn to Janet Price's contribution to the conference. Reactions to her performance varied greatly, as one might expect. It was a great pity, however, if teachers of languages other than English stayed away from Lammi simply because an authority from the field of ESP was the main speaker. Janet Price opened up with a classic demolition of the various methodologies which held sway during the fifties and sixties before easing us into a basically functional approach to language syllabus design, with its emphasis on communicative skills, which has dominated the field over the last ten years. Although for most people this was nothing more than a quick recapitulation of the theoretical framework from which to

proceed, for others it was quite clearly news. In the second half of her lecture she then introduced us in some detail to the teaching of study and subject skills to overseas students which she has been involved with at Newcastle University. What Janet Price had to say was essentially uncontroversial and non language specific. It was especially rewarding in that it bore the mark of an experienced practitioner with no particular methodological axe to grind and whose language teaching practice was informed by an equal amount of time devoted to research and materials development. That is something we should aspire to here in Finland as well.

I felt it was a pity, however, that we didn't build on Janet Price's contribution when we broke up into the working groups. The tasks given to each working group did not seem to key together at all with what we had heard in the plenary session, presumably because those who chose the working group tasks had little advance knowledge of the direction Janet Price's lecture would take. This probably explains why the groups took a long time to get any sort of useful activity under way and why, in the final session, there were some coordination problems and a little confusion as to what the final product was supposed to look like.

It is here that I take issue with John Clarkson and Mary McDonald-Rissanen. They make the accusation that the working groups dealt in hypothetical, not real, situations. I would disagree. The working group which Mary and I participated in admittedly had the artificial constraint of being forced to introduce material (the 'Unemployment' tape) which we were not happy about into a rough outline of an oral skills course for Economics students, but that takes nothing at all away from the original task. Furthermore, having to use a limited amount of material effectively with different students is an all too real problem which confronts Language Centre teachers at the present time. The authors also take a swing at the role-play scenario which originated with me involving delegates at a conference negotiating with terrorists. They suggest that this could have nothing at all to do with the students' present or future language needs. What they conveniently fail to admit is that (a) the idea for the role-play was an off-the-cuff suggestion (b) the role-play was intended to take up no more than 20 minutes of a course lasting 30 hours and (c) the ability to negotiate effectively in English (necessitating mastery of a variety of language functions) was a prime objective set by the whole working group.

If my sense of humour is somehow at fault, then fine, but if as the article suggests you reject the use of role-play or video or the exotic

simply because you consider such strategies to be an insult to the students' intelligence or purely for the teacher's own amusement then you are guilty of crass underestimation. Since the decline of behaviourism language teaching has tended more and more towards the principle of rational appeal to the student. Provided the learning goal - whether of immediate or future value - is clear to the student then the strategy used is of secondary importance. There has never been any suggestion that they constitute teaching methodologies in themselves; what they do possess, however, is a clear rationale which makes them effective teaching tools in certain situations, provided the teacher is competent and confident in using them. If the teacher is not, then you can bet the students won't be either. If you have no faith in their effectiveness then it is obviously better not to use them. It is unfair though to accuse teachers who may have used such strategies successfully of being self-indulgent and ineffective when all that is offered as an alternative is a vague need to 'coach and improve' the language of our students, which will presumably involve some of those 'relevant topics' and 'sensible vocabulary' - whatever that might be - which were strangely absent at Lammi.

Marjatta Vanhala-Aniszewski
Jyväskylän yliopisto

VENÄJÄN KIELEN KEVÄTSEMINAARI

Jyväskylässä pidettiin 19. ja 20. huhtikuuta II venäjän kielen seminaari. Siihen osallistui n. 40 korkeakoulujen ja kieli-instituuttien venäjän kielen opettajaa, tutkijaa sekä laudatur-opiskelijoita. Vuosi sitten järjestetyssä ensimmäisessä huomattavasti laajemmille piireille tarkoitettussa seminaarissa tehtiin päätös aloittaa korkeakoulujen yhteinen venäjän kielen jatkokoulutus. Nyt pidetty seminaari oli ensimmäinen tällainen ns. jatkokoulutusseminaari. Siinä keskityttiin vain lingvistiikkaan, joskaan aihepiiriä ei oltu rajattu tarkkaan. Esitelmöitsijöiksi oli pyydetty kielitieteilijöitä, jotka edustivat sekä rusistiikan tutkimusta, että yleistä kielitiedettä ja muita vieraita kieliä.

Ensimmäisen alustuksen piti Erkki Peuranen, joka tarkasteli puhunnan teoriaa tunnetun neuvostoliittolaisen kirjallisuudentutkijan ja kielifilosophin Bakhtinin mukaan. Hän selvitti Bakhtinin keskeisimpiä käsitteitä sanaa ja lausumaa, sekä korosti tärkeyttä selvittää puhunnan lajien olemus varsinkin tyyliopin tarpeisiin mutta myös semantiikan käyttöön.

Jukka Hyrkkänen esitelmöi slaavilaisen filologian opiskelun merkityksestä tulevalle venäjän kielen opettajalle. Slaavilaisen kulttuuritaustan tuntemus helpottaa opettajan työtä, mutta myös motivoi venäjän kieltä opiskelevaa.

Kari Sajavaara puhui kontrastiivisen tutkimuksen perusteista. Hän kertoi kontrastiivisen tutkimuksen historiasta sekä Jyväskylän yliopiston englannin kielen laitoksen kontrastiivisen projektin pohjalta saatuja tutkimustuloksia ja kokemuksia. Esityksen jälkeen käydyssä keskustelussa tuotiin julki, että vaikka yleensä ollaan siirtymässä perinteisestä kontrastiivisesta tutkimuksesta pois, niin venäjän ja suomen kielen välillä se on vielä välttämätöntä, koska tämän tyyppinen tutkimus puuttuu täysin.

Soveltavasta lingvistiikasta esitelmöi Arto Mustajoki. Teoreettisen ja soveltavan lingvistiikan venäjänkieliset nimitykset (teoretičeskaja i prikladnaja lingvistika) ovat hieman harhaanjohtavia: soveltavasta lingvistiikasta saattaa jopa syntyä sellainen assosiaatio, ettei se perustu teoriaan. Niinpä olisi suositeltavampaa käyttää nimityksiä orientirovannoe opisanie jazyka (soveltava kielitiede) ja neorientirovannoe opisanie jazyka (teoreettinen kielitiede). Mustajoki tarkasteli lyhyesti soveltavan kielitieteen eri komponentteja, joista hyvin keskeinen on äidinkielen ja vieraan kielen opetus.

Auli Hakulinen selvitteli pragmatiikan näkökulmaa kieleen. Pragmatiikkahan tutkii puhujan aikeita ja intentioita, hänelle tiettyssä kulttuurissa asetettavia ehtoja, jotta kuulija voi seurata puhetta. Tärkeä on siis kuulijan osuus; puhujan on otettava huomioon, mitä kuulija tietää, onko saman ilmauksen merkitys molemmille sama. Pragmatiikka ei siis tutki kieltä irrallisena järjestelmänä, vaan se tutkii kielellisiä suorituksia, konkreettisia puhunnoksia.

Kielen ja kulttuurin suhteista korkeakouluopetuksessa puhui Larisa Mustonen. Hän selvitteli maantuntemuksen (stranovedenie) ja kielellisen maantuntemuksen (lingvostranovedenie) välistä eroa. Varsinainen maantuntemus on luonteeltaan yhteiskunnallinen. Sen ymmärtämistä varten ei ole välttämätöntä omaksua uutta, ko. maassa puhuttavaa kieltä. Kielellinen maantuntemus on luonteeltaan kielellinen oppimisprosessi. Siinä kieltä ei pidetä vain kommunikaatiovälineenä vaan myös keinona, jonka avulla

tutustutaan vieraaseen kulttuuriin, tapoihin ja erilaisiin yhteiskunnallisiin oloihin.

Juhani Tilli esitelmöi psykolingvistiikasta ja sananmuodostuksesta. Hän tarkasteli neuvostoliittolaista psykolingvistiikkaa l. puhetoimintateoriaa, jota Suomessa tunnetaan vielä heikosti. Myös sananmuodostusta on venäjän kielessä tutkittu puhetoimintateorian valossa vähän.

Marja Leinonen pohti presuppositioita aspektologiassa. Ensimmäisen kerran sovelsi Jim Miller (1972) presuppositiokäsitettä venäjän aspekteihin. Miller näki imperfektiivisen aspektin presuppositioina "tulla tilaan". Varsinainen assertoitu osa ipf. aspektilla on "olla tilassa". Perfektiivisellä aspektilla on edellisten lisäksi komponentti "tulla tilasta". Miller on saanut osakseen paljon kritiikkiä tästä teoriasta. Selvimmin on aspektieron saanut aikaan R. Zuber, joka tutkimuksessaan (1975) kiinnittää huomion aikaan: pf. aspektin presuppositio on tiukasti rajattu temporaalisesti, kun taas ipf. aspektiin tämä ei sovellu. Neuvostoliittolaisessa aspektologiassa on presuppositio-nimitys vielä väljästi määritelty.

Neuvostoliiton Tiede- ja Kulttuurikeskuksesta piti O. Matosov esitelmän muinaisvenäjän adjektiivien taivutuksesta sekä niistä muutoksista, joita on tapahtunut kehityksen varrella tultaessa nykyvenäjän adjektiivitaivutukseen.

Lopuksi kertoi Neuvostoliittoinstituutin johtaja W. Melanko suomalaisten mahdollisuuksista harjoittaa jatko-opintoja Neuvostoliitossa. Yleisön joukosta esitettiin toivomus, että stipendit, jotka tällä hetkellä annetaan 2-3 vuodeksi, ja joihin ei ole ollut tarpeeksi hakijoita, jaettaisiin muutamaa lyhyempiaikaiseen stipendiin. Näin olisi useammalla työssä käyvällä ja perheellisellä mahdollisuus lähteä muutaman kuukauden stipendimatkalle.

Seminaarin osallistujat ilmaisivat selvästi sen, että tällaiset jatkokoulutusseminaarit ovat hyvin tarpeellisia jo yksin sosiaalisten kontaktienkin kannalta; on mahdollisuus tavata kollegoja, vaihtaa mielipiteitä jne. Tieteellisten jatko-opintojen kannalta olisi tarkoituksenmukaisempaa rajata seminaarin aihetta/aiheita tarkemmin. Olisi ehkä hyödyllisempää jakaa osallistujat muutaman yhteisen luennon jälkeen pienryhmiin niin, että saman suuntaista tutkimusta harjoittavat voisivat vaihtaa mielipiteitään ja tutkimustuloksiaan yksityiskohtaisemminkin.

SUGGESTOPEDIAA UNKARISSA

Suomen ja Unkarin valtioiden välisen kulttuurisopimuksen mukaisen vierailuapurahan turvin minulla oli mahdollisuus tutustua vajaan kahden viikon ajan aikuisille tarkoitettuun kielten opetukseen, joka käyttää suggestopediaa opetusmenetelmänä. Saamieni tietojen mukaan suggestopediaan perustuvia kielikursseja järjestetään sikäläisen opetusministeriön henkilökunnalle, Budapestin teknisessä korkeakoulussa ja Unkarin teknisten ja tieteellisten seurojen liiton (MTESZ) kurssikeskuksissa Budapestissa ja Kaposvárossa. Itse seurasin opetusta ja keskustelin opetuksesta vastaavien kanssa MTESZ:n Budapestin kurssikeskuksessa ja teknisessä korkeakoulussa. Kaikki seuraamani saksan, englannin ja venäjän kurssit oli tarkoitettu jo ammatissa toimiville vapaaehtoisille, joille työnantaja oli antanut palkallista vapaata kurssille osallistumista varten. Varsinaisille opiskelijoille ei toistaiseksi kursseja järjestetä.

Suggestopedian teoreettista perustaa koskevien keskustelujen osalta tärkein tapaamani henkilö oli professori Artúr Szendgyögyvári, joka on eräs Unkarin suggestopedian pioneereista ja menetelmän kehittäjän tohtori Lozanovin läheinen ystävä. Hänen kuten monen muunkin puheenvuoroista näkyi kuitenkin selvä pyrkimys menetelmän bulgarialaista versiota monimuotoisempaan sovellukseen. Sama asenne lienee havaittavissa myös siinä, että kun kaikki ensimmäiset suggestopediaa käyttävät opettajat olivat käyneet kurssinsa Sofiassa tai sieltä tulleiden opettajien johdolla, on nyt MTESZ järjestänyt myös omia kursseja. Samoin opetusmenetelmän kannalta kriittisten seans-jaksojen toteutuksessa on havaittavissa selvästi enemmän variaatiota kuin Sofian ao. instituutin kursseilla, vaikka länsimaisten kielten oppimateriaalit ovat aivan samat äidinkieliäisiä osia lukuunottamatta.

Opetusmenetelmän sitomista tiettyyn tiukkaan kaavaan vastusti erityisesti opetusministeriön suggestopediakokeiluja valvomaan asettama tarkastaja Péter Inkei, jonka mukaan ei ole teoreettista perustaa eikä konkreettista näyttöä menetelmän erinomaisuudesta. Keskustelu opetusmenetelmän asemasta Unkarissa jatkuu vielä kuluvasa toukokuussa, kun opetusministeriö järjestää kokouksen, jossa on tarkoitus keskustella mm. erityisen suggestopedian tutkimusinstituutin perustamistarpeesta ja muista jatko- vaihtoehtoista.

Seuraamistani kursseista lähinnä bulgarialaista vaihtoehtoa oli teknisen korkeakoulun venäjän kurssi, jota opetti Katja Piller. Hän on

saanut suggestopedisen opettajan koulutuksensa Sofiassa ja vierailut sen jälkeen useissa eri maissa mm. Ruotsissa, jossa hän laati venäjän oppimateriaalin ruotsalaisille.

Suggestopedian asemasta ja tulevaisuuden näkymistä kävin laajoja keskusteluja neuvostoliittolaissyntyisen psykologin Aleksandr Jarovinskin kanssa. Hän suhtautui menetelmän tulevaisuuteen luottavasti ja torjui jyrkästi opetusmenetelmän länsimaissa tapahtuneeseen mystifiointiin liittyvät spekulatiot.

Suggestopedian tulevaan käyttöön, muodossa tai toisessa antavat uskoa myös ne monet kokeilut Ranskassa, USA:ssa ja Kanadassa, joita on viime vuosina suoritettu. Samoin menetelmä oli ollut erittäin vilkkaan mielenkiinnon kohteena virallisen ohjelman ulkopuolisissa keskusteluissa San Franciscossa 25.-27.4.1980 pidetyssä 1980-luvun kasvatusta käsitelleessä konferenssissa.

T.S.

Ritva Korhonen
Institutionen för nordiska språk
vid Jyväskylä universitet

RECENSION AV PROJEKTRAPPORTEN OPTIMERING AV SVENSKT UTTAL

I serien Praktisk lingvistik utgiven av Institutionen för lingvistik vid Lunds universitet kom för ett år sedan ut en rapport om projektet Optimering av svenskt uttal. Rapportörerna Eva Gårding och Robert Bannert uttrycker sin önskan om att kunna förbättra uttalsundervisningen i svenska som främmande språk. Författarna vänder sig till alla svensklärare. Undersökningens målgrupp som skall bibringas ett rikssvenskt uttal utgörs av vuxna invandrare i Sverige. På basen av ett speciellt brytningsarkiv, där 22 invandrarpråk - bland dem finskan - är representerade, har författarna systematiserat feltyperna, utfört kontrastiv analys av de olika språken och svenskan, gett förslag till värdering av uttalsfelen och till ett pedagogiskt handlingsprogram. I det följande skall jag försöka kommentera rapportresultaten för finskans del ur en finländsk uttalslärares synvinkel:

I första kapitlet Avvikande uttal har Eva Gårding en rätt så liberal inställning till segmentella fel, men betonar vikten av en bra prosodisk grund. Hennes förslag till poängbedömning av uttalsfelen (s. 16) är väl genomtänkt, men apparaturen är litet för tung för en praktisk uttalsbedömning i språkundervisningen. Men den är väl också avsedd att användas i undervisningen av typ uttalsklinik, där man vill diagnostisera patienternas uttalsvärigheter.

I tabellen över renodlade feltyper (s. 19-21) på sammanlagt 37 fall kan man se att typiska fel hos personer med finska som modersmål har varit o för u (2), icke-labialisering av långt a (6), konsonantbortfall i initialkombinationer (30), felpacering av accent (32) samt avsaknad av aspiration hos tonlösa klusiler (36). Vid högskoleundervisningen i svenska vid finländska universitet skulle 2, 30 och 32 anses vara grova fel, 6 och 36 däremot inga fel alls, beroende på att vi följer finlandssvenska normer, då kvantitetsskillnad inte medför någon kvalitetsskillnad hos a-ljudet och då de tonlösa klusilerna oftast är så gott som oaspirerade. Men det är intressant att se att det i tabellen tas upp fel som anges som typiska för andra nationaliteter än finnar, men som åtminstone jag på basen av några års erfarenhet av uttalsundervisning skulle bedöma som rätt så typiska för mina egna elever. Sådana fall är t.ex. y för u, sje för tje, avtoning (muck för mugg), toning (sedden för sett den) samt betoning av nekningsord (Jag sjunger 'inte för Jag 'sjunger inte).

Utljudsskärpning och avtoning av tonande klusiler i allmänhet tas nog upp av Robert Bannert i kapitlet Fel som hänger ihop. Under rubriken Ett pedagogiskt handlingsprogram får man läsa en intressant iakttagelse som Bannert har gjort i fråga om finsk brytning. Han har observerat att finnarna förlänger ocklusionen för b, d, g och därigenom lyckas producera ljud som av svenskar gärna identifieras som tonlösa. Jag följde Bannerts råd och uppmanade några elever som hade svårigheter med tonande klusiler att "inte ta sats och uppehålla klusilen" i sådana ord som fråga, ligga, några, kabel, lida osv. och resultatet blev genast bättre. Liknande "knepp" ges i rapportens sista kapitel. Där presenterar Bannert bl. a. en allofonmetod, som hjälpte en finsk patient till rätt uttal av de rikssvenska sje- och tje-ljuden. För sje-ljudet hittade man rätt tungställning, när man utgick från ett finskt h i t.ex. ordet 'huutaa'. Man blåste bara ut mera luft för sje-ljudet och där hade man det. Tje-ljudet kunde produceras rätt när man började med en kraftig viskning av j-ljudet i sådana ord som göra, gärna. När man kopplade till rösten för resten av ordet, hade man lärt sig säga kä i kärna.

Svenskans klusilsystem och dess utlärn timer tillmäts stort utrymme i rapporten. Bannerts redogörelse för aspiration och stämton i det svenska klusilsystemet lämnar ingen i ovisshet om att aspirationen är ett betydelsefullare distinkt drag än stämtonen. En uttalslärare som har följt (oskrivna?) finlandssvenska normer ger det en tankeställare. Har man missat något väsentligt när man gett aspirationen och den därmed sammanhängande avtoningen en mycket undanskymd plats i den praktiska uttalsundervisningen? Eller har man rentav varit för sträng och krävt ett uttal som inte motsvarar verkligheten, när man betonat stämtonens styrka hos de tonande klusilerna oberoende av positionen? Osökt kommer man nämligen in på frågan huruvida Bannerts klusilregel 2 "Skriftens b, d, g är helt tonande bara mellan tonande ljud" (s. 35) stämmer i fråga om finlandssvenskt uttal. Besvara frågan den som makten har inom finlandssvensk fonetik.

Det råder inget tvivel om att projektresultaten i Optimering av svenskt uttal är till värdefull hjälp vid invandrarundervisningen i Sverige. De är lika viktiga för de enstaka rikssvenska uttalslärare som meddelar undervisning vid finländska universitet eller för vem som helst som helhjärtat vill gå in för rikssvenska uttalsnormer. I ett avseende befinner sig svensk lärarna i Finland i en mycket fördelaktigare ställning än invandrarlärarna i Sverige: våra elevgrupper är ytterst homogena i fråga om primärspråket. Man behöver inte differentiera undervisningen i samma mån som för invandrargrupperna.

Om projektets undersökningsresultat inte alltid kan utnyttjas i den praktiska finlandssvenska uttalsundervisningen, så utgör rapporten ändå ett ypperligt illustrationsmaterial för en mera teoretisk fonetikundervisning (för att göra den mindre teoretisk!) vid finländska universitet. Teoretisk behärskning av rikssvenskt uttal ingår i målsättningen för många fonetikkurser. Smakprov på olika sorters brytning medföljer på kassetband. Där ingår också experiment med rytm och melodi i brytningen. Allt detta är material som välkomnas av alla fonetiskt inriktade lärare vid våra universitet. Rapportförfattarnas försök att omsätta nya fonetiska kunskaper till användbara förslag, "knepp" och "genvägar" till rätt uttal mottas med stor tacksamhet av alla lärare som har hand om den praktiska uttalsundervisningen.

P.S. En fortsättning på rapporten har kommit ut som nr 3 i samma serie och handlar om ordprosodi i invandrarundervisningen.

Leena Sopenlehto, Anita Ros, Leena Kreutzman
Tampereen ja Helsingin yliopisto

SUULLISEN KIELITAIDON OPETUS TUTKINNONUUDISTUSLAIN PUITTEISSA -
Korkeakoulujen kielikeskuksen koulutuspäivät Lammilla 23.-24.3.1980
Ruotsin ryhmän raportti

- Tavoitteet** Tavoitteet määräytyvät tutkinnonuudistuksen ja tiedekunnista saatujen ohjeitten sekä myöhemmin opiskelijoitten antaman palautteen mukaan.
- Resurssit** Optimaalinen aika olisi mielestämme 3 ov, jotka sisältäisivät n. 30 kontaktituntia kukin. Ryhmän koko keskusteluharjoituksissa voisi olla 6-10 oppilasta.
- Sisältö** Suullisten ja kirjallisten harjoitusten suhde määräytyisi ennen tulosten tarkistamista tiedekunnan toivomusten mukaan. Suunnittelussa pitäisi huomioida suullisen taidon heikko taso lähtöasemissa. Toivottavaa olisi saada kontakteja kouluihin asiantilan korjaamiseksi.
- Asiasisällön mukainen teemaviikkojärjestelmä tuntuu selkeältä. Teemaviikon eri osien sisältöä pitäisi voida vaihdella, joten joustavuutta vaaditaan. Myös ajankohtaisuus on huomioitava eli osia olisi pystyttävä korvaamaan uusilla aiheilla. Erityiskielen vankka asema em. puitteissa ei saisi työntää mielekkäitä yleiskielen funktioita syrjään.

TEKSTI	STUDIO		VIRITYS	KESKUSTELU
analyysi kielioppi	ymmärtäminen funktiot ääntämys		ryhmätyö luennot filmit, diat	funktiot pienryhmäkesk. yleiskesk. videointi?
teema →	→		→	→
terminologia →	→		→	→

Viikkosuunnitelma lääketieteen opiskelijoille (fiktiivinen)

- Teema** Avohoito
- Studio** Kuunnellaan haastattelunauha, jonka aiheena on esim. avohoito potilaan kannalta. Kontrolloidaan ymmärtämistä avoimilla kysymyksillä. Lisäksi jos aikaa jää otetaan lyhyt ääntämis-harjoitus esim. painotusharjoitus, joka liittyy edelliseen ohjelmaan.
- Keskustelun viritys** Aiheena on avohoito pohjoismaissa ja materiaalina avohoitoa käsitteleviä lyhyitä tekstejä ko. maista. Työmuotona on pienryhmätyöskentely (3 henkeä per ryhmä). Oppilaat tuottavat ensin pääkohdat kalvolle ja selostavat sitten muille opiskelijoille ruotsiksi.
- Keskustelu** Oppilaat valitsevat edellisen oppitunnin pohjalta sopivia keskustelukysymyksiä. Ryhmät hajoitetaan siten että eri maitten edustajia on kaikissa pienryhmissä. Systeemejä vertaillaan.
- Testaus** Kuullunymmärtämisen alkutestaukseen studiossa sopisi vaikka autenttinen kertomus, joka kontrolloitaisiin 3-5 avokysymyksellä.
- Suullinen tuottaminen testattaisiin n. 10 min. haastattelussa kahden tenttaajan voimin. Arvostelu perustuisi ensisijaisesti yleisvaikutelmaan, mutta oikeusturvan takeeksi myös piste-
taulukkaan. Keskustelun käynnistimenä voisi alkutestissä olla pohjateksti, johon opiskelija voisi tutustua etukäteen.
- Ellei testattavien määrä ole kovin suuri voitaisiin mahdollisesti vapauttaa suullisista harjoituksista joitakin sellaisia opiskelijoita, joiden taidot selvästi ylittävät koulussa vaadittavat.
- Lopputesti olisi muuten samanlainen kuin alkutesti paitsi että pohjatekstin sijaan haastattelu perustuisi teemaviikkoluetteloon ja siihen liittyviin ajankohtaisiin aiheisiin. Lopputestissä hylätyille olisi hyvä järjestää itseopiskelumahdollisuus.
- Kielitutkintolautakunnan todistuksen emme katsoneet korvaavan kurssia esim. siitä syystä, että sen antamisperusteet ovat kirjavat.
- Studio** Studiossa opetettaisiin kuullunymmärtämistä, funktioita ja ääntäystä. Ensinmainitun taidon kehittämiseksi käytettäisiin luento- tai esitelmätyyppistä materiaalia. Funktiot tulisivat

esille dialogiharjoituksina (, joita vaihtoehtoisesti voitaisiin harjoitella myös luokkaolosuhteissa). Sensijaan pidimme sekä kuullunymmärtämisharjoituksille että ääntämisharjoituksille sopivana paikkana juuri studiota.

Ääntämistä varten olisi oltava kunkin alan erikoiskieleen perustuva ohjelma. Voitaisiin opettaa esim. alan terminologian vaikeasti äännettäviä sanoja sekä keskeisiä ja ruotsin kielen olemukselle tärkeitä äännteitä. Ohjelmat saisivat olla lyhyitä ja ytimekkäitä ja muodostua lyhyistä autenttisista lauseista. Ne sopisi sijoittaa heti kurssin alkuun. Emme tosin uskoneet pystyvämme korjaamaan kovinkaan paljon ääntämistä näin lyhyessä ajassa, mutta katsoimme aiheelliseksi antaa oppilaille tilaisuuden tutustua ääntämiseroihin kielten välillä vaikkapa vastaisia opintoja varten.

Rakenteiden mekaaninen drillaaminen ei tuntunut meistä mielekkäältä studionkäytöltä; varsinaisista keskustelutunneista oppilaat ehkä hyötyisivät enemmän.

Keskustelun
viritys

Mikäli kurssi on suullispainotteinen, voitaisiin ehkä käyttää erillisiä viritystunteja, jollaisia olisivat esim. syntyperäisen opettajan pitämä luento, filmi, diasarja, ääninauha yms.

Ryhmätyön muodossa oppilaat voisivat tutustua saman aihealueen lyhyehköihin teksteihin, joista valitsisivat avainsanat tolpiksi kalvoille ja selostaisivat sisällön muille ruotsiksi. Työskentelyn aikana puhuttaisiin myös ruotsia. Viritystunnin pitäisi ajallisesti liittyä kiinteästi itse keskustelutuntiin.

Keskustelu-
harjoitukset

Keskusteluharjoitusten tavoitetaso on mielestämme nykyisellään liian korkealla. Jo "suun avaamisesta" selviytyminen ansaitsee opettajalta kiitokset. Opettaja ei saisi sortua piinallisen hiljaisuuden pelosta synkkään yksinpuheluun, vaan oppilaille on annettava tilaisuus puhua. Ihan tavallisen kielenopettajan pitäisi kelvata pitämään keskustelutunteja eikä siis välttämättä tarvittaisi nk. natiivia. Saimme tälle käsitykselle tukea myös opintopäivien esitelmöitsijältä Janet Pricelta, jonka mukaan oppilaaseen syötetään normaalisti aivan riittävästi autenttista kieltä muussa muodossa. Hyvän kielenopettajan virhetoleranssi riittäisi opiskelijoille ohjenuoraksi.

Rakenteiden, sanaston ja ääntämisen korjausta voisi suorittaa oppitunnin lopussa osoittelematta sormella syyllistä.

Kurssi käynnistettäisiin käyttämällä roolileikkejä, joista sitten edettäisiin pienryhmäkeskusteluun. N. 3-5 oppilasta keskustelee keskenään ja opettaja olisi resurssihenkilönä sekä valvomassa keskustelun asiallista kulkua. Aihe nivoutuu kiinteästi viikkoteemaan ja on samalla taitojen kumuloituma per viikko tai teema. Alustuksia ei täten tarvittaisi, niillä kun on muutenkin tapana venähtää.

Mielestämme myös nauhoitettu opettajaton pienryhmäkeskustelu ansaitsisi lisäkokeiluja. Sensijaan emme ole aivan varauksettomia videoinnin kannattajia. Kuinka suuri on hyöty hintaan nähden? Entä reaktiot omaa interlanguagea katsoessa muitten ryhmänjäsenten seurassa, joille lisäksi on tuotettu virheellinen malli?

T I E D O T U K S I A - I N F O R M A T I O N

PUŠKIN-INSTITUUTTI TIEDOTTAA

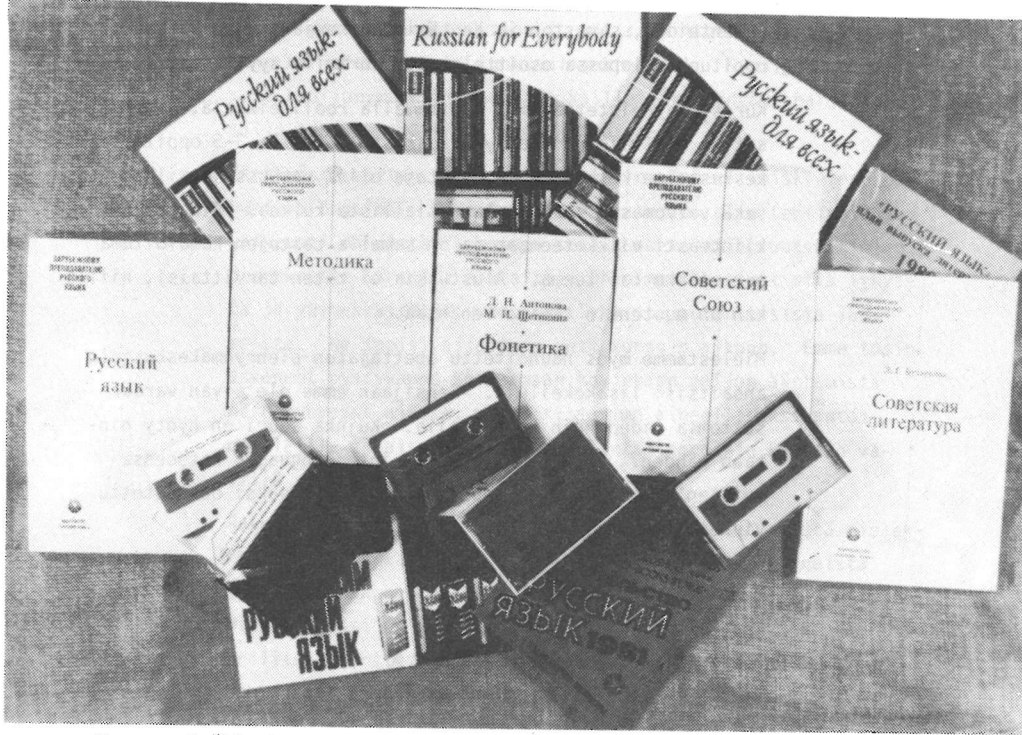
- UUSI INTENSIIVIKURSSI ILMESTYNYT
- VENÄJÄN OPETTAJAT KIRJEKURSSILLE

"TEMP" on annettu nimeksi uudelle Puškin-instituutissa laaditulle venäjän kielen intensiivi-oppimateriaalille, johon kuuluvat OPPIKIRJA, OPETTAJAN OPAS ja ÄÄNITTEET.

Kurssi on tarkoitettu venäjää jo muutaman vuoden opiskelleille. Pää-tavoitteena on puhevalmiuksien kehittäminen.

Kurssi on tarkoitettu vietäväksi läpi periodiopetuksena (kahdesta viikosta puoleentoista kuukauteen) ja se koostuu 15:stä temaattisesta oppitunnista, joita on kahta lajia: uutta oppiainesta antavia ja sen omaksumista kontrolloivia.

Tekijät: Rassydova, O.P. ja Stepanova, L.V.

Kuvassa Puškin-instituutissa laadittuja oppikirjoja ja kursseja

OPETTAJA VOI OLLA MYÖS KIRJEOPISKELIJA käy ilmi Puškin-instituutin lähettämästä tiedotteesta, jossa kerrotaan, että niin korkeakoulujen kuin muidenkin oppilaitosten venäjän kielen opettajat ovat tervetulleita Puškin-instituutin kirjekursseille ammattitaitoa kohottamaan.

Kirjekurssi kestää vuoden korkeakoulujen opettajille; koulujen opettajille se on suunniteltu kaksivuotiseksi. Kirjekurssin suorittamisesta saa todistuksen.

Kurssin oppiaineisiin kuuluvat venäjän kieli, opetuksen metodiikka, maantuntemus ja neuvostokirjallisuus. Opetus tapahtuu oppikirjojen ja äänitteiden avulla. Kurssi on maksuton.

Lisätietoja saa Puškin-instituutista, osoite:

СССР, 117259, Москва, ул. Нржижановского, 24/35,

Институт русского языка им. А.С.Пушкина.

Puškin-instituutti on venäjän kielen opetuksen keskus Moskovassa. Sen tehtäväkenttään kuuluu opetuksen tehostamisen tutkimus, oppimateriaalin laadinta ja venäjää vieraana kielenä opettavien laitosten palvelu sekä mahdollisuuden tarjoaminen yksittäisille opettajille ammattitaidon kohottamiseen.

KOULUTUSPAIVARAPORTTI

Korkeakoulujen kielikeskus julkaisee syksyllä 1980 raportin Lammin koulutuspäivillä pidettyjen alustusten pohjalta. Raportin työnimenä on Learning materials for LSP, ja kirjoittajiksi ovat lupautuneet mm. Janet Price, Ola ja Enid Berggren, Roland Freihoff, Viljo Kohonen, Tony Melville ja Liisa Korpimies.

KORKEAKOULUJEN KIELIKESKUKSEN SYKSYN KOULUTUSPÄIVÄT

Korkeakoulujen kielikeskus järjestää 4.-5.9.1980 kielikeskusten opettajille ja muille kiinnostuneille tarkoitetut koulutuspäivät. Koulutuspäivien teemana on kielitaidon mittaamisen menetelmät. Aiheesta ovat lupautuneet alustamaan Viljo Kohonen, Sauli Takala, Raimo Konttinen sekä alan saksalainen ja ruotsalainen asiantuntija.

Koulutuspäivien yhteyteen järjestetään (3.9.) erityisesti kielikeskusten ruotsin opettajille tarkoitettu materiaalintuottamispäivä, jolloin keskitytään luetun- ja kuullunymmärtämismateriaalin sekä suullisen kielitaidon ja kirjallisen tuottamisen opetusmateriaalin valmistamisen käytännön ongelmiin. Tarkempi ohjelma ilmoitetaan myöhemmin.

KIELIKESKUKSEEN SAAPUNUTTA KIRJALLISUUTTA

Publications received by the Language Centre

ELT-Documents. 106-Team teaching in ESP. ETIC publications. The British Council. English Teaching Information Centre 1980

English for adults 1. Coursebook. Oxford University Press 1980

English for adults 1. Progress book. Oxford University Press 1980

- Korkeakoulutuksen seurannan kehittäminen. Korkeakoulutuksen seurannan suunnittelutyöryhmän muistio. Opetusministeriö. Korkeakoulu- ja tiedeosaston julkaisusarja 31. Helsinki 1980
- Lindell, A. & I.T. Piirainen: Untersuchungen zur Sprache des Wirtschafts Magazins "Capital". Vaasan Kauppa korkeakoulun julkaisuja n:o 67. Philologie 5, Vaasa 1980
- Lyytinen, P.: Kognitiiviset toiminnot ja kielen omaksuminen. Jyväskylän yliopisto. Psykologian laitoksen tutkimuksia 225. 1979
- Menné, S.: Writing for effect. Oxford University Press 1980
- Reading and thinking in English. Concepts in use.* Exploring functions, discovering discourse, discourse in action. Oxford University Press 1980
- Takala, M.: Oppimisen psykologia. Eräitä näkökohtia opetustyötä silmällä pitäen. Jyväskylän yliopisto. Psykologian laitoksen tutkimuksia 34. 1961
- Webster, M. - L. Castañón: Crosstalk. Communication tasks and games. Teachers book. Oxford University Press 1980
- Webster, M. - L. Castañón: Crosstalk. Student's book 1, 2 & 3. Oxford University Press 1980

ENGLISH SUMMARY

Lea-Liisa Lahti reports on her experiment with the teaching of conversation. The meetings of her once-weekly conversation classes were taped. Each student in turn acted as chairman, chose the topic and informed the group about it well in advance thus allowing for some preparation. The teacher was not present but observed the class from the adjoining recording studio. The class and the teacher listened to the recording the following day; mistakes were corrected and explained, and the performance of the chairman was discussed. The results of a questionnaire indicate that the students reacted favourably to the experiment.

Marjatta Vanhala-Aniszewski reports on a seminar on Russian linguistics held in Jyväskylä, April 19th - 20th. The papers dealt with topics such as Bakhtin's theories, the principles of contrastive analysis, applied Russian linguistics, pragmatics, psycholinguistics and word-formation, relations between language and culture, presupposition in aspectology, and adjectives in Old Russian.

Timo Sikanen gives an account of his visit to Hungary, where he studied the use of suggestopaedic methods in adult language teaching. He suggests that suggestopaedic methods will be useful in future language teaching and mentions current experiments in France, the USA and Canada.

Ritva Korhonen reviews a report on the pronunciation of Swedish produced by Eva Gärding and Robert Bannert (University of Lund). According to her it gives valuable advice for the teaching of the theory of phonetics in Finland, although the report primarily deals with immigrants in Sweden.

Leena Sopenlehto, Anita Ros and Leena Kreutzman describe in detail how an oral skills course in Swedish for students of medicine can be made to work within the framework defined by the degree reform.

The Pushkin Institute gives information about a new set of teaching materials: an intensive Russian course called TEMP which is intended for learners with some knowledge of Russian. The institute also offers a correspondence course for Russian teachers.

The Language Centre for Finnish Universities will publish a report "Learning materials for LSP" in the autumn.

The autumn conference arranged by the Language Centre for Finnish Universities will be held 4th - 5th September and will concentrate on language testing.

UUSIA NAUHOJA * * UUSIA NAUHOJA * * UUSIA NAUHOJA * * UUSIA NAUHOJA

SEURAAVIEN NAUHOJEN OHJELMAKUVAUKSET JA MUUT TARKEMMAT TIEDOT ILMOITETAAN MYÖHEMMIN.

TILAUKSET OSOITTEELLA: Korkeakoulujen kielikeskus, Jyväskylän yliopisto,
Seminaarinkatu 15, 40100 Jyväskylä 10

Tunnus	Ohjelman nimi	Tuottaja	Kesto	Hinta	TR	Tyyppi
E25 MS14	The Myth of the Vulnerable Child	Mark Shackleton	15'	30,-	X	lecture
E26 DT1	Dentistry in Britain	David Tait	62'	130,-	X	inter- view
E27 DT2	The Work of a Doctor in Britain	David Tait	31'	76,-	X	"
E28 DT3a	The Work of a Head Teacher (Part 1)	David Tait	28'		X	"
E28 DT3b	The Work of a Head Teacher (Part 2)	David Tait	25'		X	"
E29 DT4	Learning English at Work	David Tait	11'		X	lecture
E30 WHC1a	Women and Equality (Part 1)	William Chafe	34'		X	lecture
E30 WHC1b	Women and Equality (Part 2)	William Chafe	32'		X	lecture
E31 WHC2	Feminism and Black Experience in American Literature	William Chafe	48'		X	lecture
E32 WHC3	The American Movement of Sex Equality in the 1960s and '70s	William Chafe	50'		X	lecture
E33 DT5	Computers and Society	David Tait	42'		X	lecture
E34 AM2	The Performing Arts	Anthony May	45'		X	lecture inter- view
E35 DT6	The Work of a Probation Officer	David Tait	55'			
E36 AM3	Public Education in the United States	Anthony May	47'		X	"
E37 FK1	The Short Story	Francis King	47'		X	lecture
E38 FK2	English Prose Style	Francis King	57'		X	lecture inter- view
E39 AM4	American Universities (Parts 1 + 2)	Anthony May				
E40 DT7	The Samaritans	David Tait	38'			"
E41 JS	Interview with a High School Head Teacher	John Stotesbury	45'			"

KORKEAKOULUJEN KIELIKESKUKSEN JOHTOKUNTA 1.8.1978-31.7.1980

Varsinaiset jäsenet

Varajäsenet

Korkeakoulujen kielikeskuksen esimies Liisa Lautamatti
(virka vapaa 1.1.1979-31.7.1980, puh. 941-291621)
Korkeakoulujen kielikeskuksen vs. esimies Liisa Korpimies
(vs. 1.1.-31.7.1980, puh. 941-291720)

Kielikeskuksen johtaja Oja Berggren
Lappeenrannan teknillinen korkeakoulu

Kielikeskuksen esimies Marja Renkonen
Teknillinen korkeakoulu

Apul.prof. Fred Karlsson
Turun yliopisto

Apul.prof. Mirja Saari
Helsingin yliopisto

Prof. Raimo Konttinen
Jyväskylän yliopisto

Lehtori Matti Leivo
Jyväskylän yliopisto

Prof. Lauri Lindgren
Turun yliopisto

Amanuessi Pirkko Lindqvist
Turun yliopisto

Apul.prof. Muusa Ojanen
Joensuun korkeakoulu

Lehtori Ulla Summala
Oulun yliopisto

Esittelijä Leena Pirilä
Opetusministeriö

Esittelijä Leena Luhtanen
Opetusministeriö

Prof. Matti Rissanen
Helsingin yliopisto

Lehtori Olli Nuutinen
Helsingin yliopisto

Johtaja Pauli Roinila
Savonlinnan kieli-instituutti

Johtaja Leena Lehto
Kouvolan kieli-instituutti

Prof. Kari Sajavaara, pj.
Jyväskylän yliopisto
(puh. 941-291620)

Apul.prof. Jaakko Lehtonen
Jyväskylän yliopisto

Tutkija Sauli Takala
Jyväskylän yliopisto

Apul.prof. Teuvo Piippo
Jyväskylän yliopisto

Apul.prof. Jorma Vuoriniemi
Helsingin kauppakorkeakoulu

Kielikeskuksen johtaja
Liisa Kurki-Suonio
Tampereen yliopisto

Tutkija Marjatta Ylönen
Korkeakoulujen kielikeskus
(virka vapaa 21.9.1979-30.4.1980)

Tutkija Sirkka Laihiala-Kankainen
Korkeakoulujen kielikeskus

Filol.maist. Maarit Hakkarainen
Suomen ylioppilaskuntien liitto

FK Marjatta Lehtinen
Suomen ylioppilaskuntien liitto

Sihtööri: Aman. Liisa Ruuska
Korkeakoulujen kielikeskus
puh. 941-291722 (ohivalinta)
941-291211 (vaihde)